

[Kaj Hansen.]

landet, at det er nødvendigt at give et direkte kontant tilskud, for at folk kan bo der. Derfor skulle man i virkeligheden gå den helt anden vej: at sætte alle kræfter ind på at nedbringe byggeomkostningerne — og det er først og fremmest et spørgsmål om jordpriserne — standse jordspekulationen, leje den jord ud, som kommunerne har erhvervet, til boligselskaberne og så gå ind i en virkelig effektiv låneordning med en lav rente. Så kunne man fuldstændig fjerne boligsikringen for alle med undtagelse af pensionister og invalidepensionister og måske enkelte andre med lige så lave indtægter, og det ville være den rigtige vej at gå. Men jeg er enig med andre i, at man næppe skal forvente under denne regerings tid, at boligpolitikken bliver lagt om på den måde.

I bemærkningerne gives der udtryk for, at de foreslåede ændringer vil medføre besparelser i forhold til forudsatte udgifter, medens andre vil medføre merudgifter. Jeg skal da erkende, at der er forbedringer i dette lovforslag. For det første synes jeg, at loven er blevet forenklet noget, men der mangler nu ganske meget, før almindelige mennesker ud af loven kan se, hvad de eventuelt kan få i boligsikring med den og den indkomst, som de har.

Men de forbedringer, der sker, er bl. a. for folkepensionisterne fra 24.000-25.000 kr. og opefter. Det sker i den øvre grænse af indkomsterne, men så må jeg spørge: hvor er de penge kommet fra? Ministeren siger, at udgifterne kan holdes inden for den faktiske ramme, som den gældende ordning har efter de skøn, man nu har anlagt. Man kan tydeligt se den model, som ministeren har givet embedsmændene, nemlig: prøv at forenkle loven lidt, vi skal have forbedret på nogle af de højeste satser, men det må ikke koste mere, end det har gjort i forvejen.

Hvor tager man så pengene fra? Der kan man desværre se, at de bl. a. tages i den anden ende af skalaen, som eksemplet i forslaget viser for et barn og en voksen f. eks., der tjener 19.000 kr. og betaler 16.000 kr. i husleje. Det viser skævheden, for her falder boligsikringen med 3.200 kr. om året eller næsten 300 kr. pr. måned. Det er klart, at med så stort et fald i boligsikringen vil den familie ikke kunne klare huslejen. Så kan de gå på socialkontoret, og så skal man derfra

prøve på at klare udgifterne. Det kan da ikke være den rigtige vej at gå.

Man kan også se et andet eksempel i forslaget, som ikke er enestående. En familie, der tjener 30.000 kr. og betaler 1.300 kr. pr. måned eller 15.600 kr. årligt, uanset hvor mange børn de har, får mindre boligsikring, end de får i dag, og det største tab får den familie, der har to børn, idet deres boligsikring falder med 2.220 kr.

Det kan da ikke være rigtigt, at man vil tage fra dem, som har allermost behov for denne hjælp. Det kan da heller ikke være de helt store summer, det drejer sig om på disse områder. Nu skal vi jo passe på, når vi laver love her i landet, at de ikke bliver uretfærdige. Vi har for nylig vedtaget en lov, hvorefter en rigmand kan få kompensations fra staten til sine dyrtidsportioner og til sin privatchauffør, til sin gartner og sin kokkepige; for at holde det gående kan han altså få statsstøtte. Men så kan man da ikke omvendt her, hvor det drejer sig om boligsikring, tage fra dem, som har allermost behov for det.

Jeg kunne nævne en del andre ting, men det er tiden ikke til. Jeg kan tilslutte mig bl. a. det, der er sagt fra hr. Svend Jakobsens side, at der ikke alene må ske en regulering af satserne efter de prisstigninger og den inflation, der har fundet sted, men at der også må indbygges en regulering i selve ordningen fremover.

Mølgaard (DR):

Der er sagt mange fornuftige ting forud om dette lovforslag, om, at det er blevet dyrt at eksistere, at det er blevet dyrere end tidligere, og at der er stort behov for at gøre det billigere uanset lønstigningerne, som der er så megen tale om, for prisstigningerne er løbet forud. Der er fra andre kanter af salen sagt fornuftige ting om nødvendigheden af at tage hensyn til den samfundsøkonomiske balance og nødvendigheden af at holde igen på de statslige udgifter for at begrænse skattetrykket. Man tør måske ikke sætte skatterne ned, man tør ikke spare i øjeblikket, men man tør i hvert fald heller ikke sætte skatterne op.

I direkte forlængelse af det sidstnævnte må jeg bemærke, at vi fra retsforbundets gruppes side heller ikke vil være med til de helt drastiske ændringer, en pludselig slåen